

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Epistolarvm Innocentii III. Romani Pontificis Libri Vndecim

Innozenz <III., Papst>

Parisiis, 1682

Abbatvm Cisterciensivm regni Angliae ad Papam.

urn:nbn:de:hbz:466:1-20006

apostolicam destinandos sedis ipsius consilium super hoc exoptare & expectare, Archiepiscopo id consilio Domini Patris committente, ut in ejus esset dispositione sub quibus cautionibus, manente capella, Cantuariensis Ecclesie provideretur indemnitati. Nuntiorum autem predictorum iter duo de monachis Cantuariensibus pravenientes, preter conscientiam vel Archiepiscopi vel Prioris & Conventus, sicut idem Conventus in Capitulo super hoc requisitus viva voce protestatus est, a claustrulo recedentes, & ob hoc ab Archiepiscopo non immerito secundum regularem disciplinam sententia sunt excommunicationis innodati, qui tacita veritate vel egressus eorum vel sententia quam iuste super hoc exceperant, iidem eorum quae supra meminimus litteras predictas ad ipsum Archiepiscopum & nos impetraverunt. His rationibus cum universitati nostrae videretur esse juri consentaneum vestraeque paternitati placitum litterarum executioni supersederi, donec super rei veritate vestra instrueretur religio, dictus etiam Archiepiscopus, ne quid mansuetudinis & humilitatis omitteret, ex abundanti tam per se quam per nos instanter obtulit ut de electis quos monachi Cantuarienses vellent Episcopis vel cujuscunque ordinis viris religiosis de omnibus quae praecesserant, & de hujus mandati executione acceleranda vel differenda, eorum pareret arbitrio. Monachis autem haec voluntarie magis quam iuste recusantibus, praemissis moti rationibus ipsum Archiepiscopum ad hoc induximus, ut ipso interim subsistente, de solita sedis apostolicae clementia confidentes, totum negotium ad vestram excellentiam referremus; supplicantes attentius ut ita super hoc vestra disponat prudentia, ne inter regnum & sacerdotium in Anglia jam orta dissensio invalescat. Turbati sunt enim vehementer ex hoc mandato Rex & regni magnates, eo quod jure canonico videatur licitum, & haecenus consuetudine Anglicana obtentum, ut tam Archiepiscopi, quam Episcopi, quam etiam laici, auctoritate diocesani Episcopi possint Ecclesiam conventualem in suo construere fundo. Vos igitur, Pater in Christo carissime, quod super

hoc expedire videritis, veritate cognita disponatis. scituri profecto quia quod statueritis Dominus Archiepiscopus & nos debito & devoto exequemur affectu. Quod si sanctitati vestrae testimonium nostrum videatur minus sufficere ad fidem, placeat vobis pleniorum hujus veritatis inquisitionem aliis quos elegeritis demandare, quorum relatione vestra sublimitas edocta, quod altissimo magis placere noverit, diffiniendo decernat.

*ABBATVM CISTERCIENSIVM
regni Angliae ad Papam.*

Reverendo Domino & Patri Innocentio Dei gratia Summo Pontifici, suae sanctitatis filij & servi devotissimi, E. Rievallis, R. de Boxeleia, I. de Forda, B. de Straford, W. de Ponte Roberti, H. de Stanlege, & W. de Basinguvas Abbates, totiusque Cisterciensium Abbatum de Anglia Conventus, salutem debitam, cum humili subjectione, reverentiam & obedientiam. Cum sacrosancta Romana Ecclesia, cui Domino disponente praestis, mater sit omnium Ecclesiarum in Christo, in multiplicandis eis, enutriendis, ac defendendis materna caritate atque sedulitate uti consuevit, & sic de adulta jam sobole gratulari, ut novam quotidie procurare non desinat. Quod si in tot filiis ejus duo aliqui se in utero ipsius aliquando collidunt, materna gravitate atque prudentia litem hanc dirimere novit, & in id ipsum reducere dissidentes, ne & ipsi ab invicem consumantur, & ipsa utroque orbetur filio una die. Hinc est quod pro beati Thomae martyris Ecclesia, quae ac si recens purpura totam vestit & ornat Ecclesiam Dei, quanta possumus gemituum ac precum profusione paterna viscera pulsamus, ut convertamini aliquatenus, & clementius aliquid cogitetis super eam. Securis enim apostolica jam ad radicem plantationis hujus novellae, quod gementes dicimus, posita est. Sed si terram non occupat, si fructum facit, si denique fructum plurimum, securim vestram vel ad modicum suspendi humiliter supplicamus. Sanè non sine nutu divinae dispensationis beatus martyr in loco nativitatis suae memoriam sibi elegisse viderur, pra-

*Epist. 72.
De eodem arguimento.*

sertim cum diffinitione Regum ac Principum, cum consilio Episcoporum ac totius Cleri, cum denique exultatione universæ terræ fundata, ipsorum etiam monachorum Cantuariensium, quæcunque ipsi vestræ majestati suggesserint, solennem in audientia publica gratiam & assensum meruerit. Denique si monachis illis contra Prælatum suum talem tantumque Prælatum ad tam pium opus demoliendum res ad vota cesserit, numquid nos deinceps tam perniciosi virus exempli omnem cœtum Religiosorum inficiet, & cornua increment omnibus inobedienciæ filiis, ut levi occasione insurgant & impingant in parentes suos? Omnis jam domus rupto pacis & obedienciæ vinculo desolabitur; & ubi tanti auctoritas mali convaluerit, unusquisque vorabit carnem brachij sui. Quidque ad loci hujus venerationem cum beati martyris illustri gloria præclara sui merita fundatoris accedunt, qui de nostro grege ad tanti officij cultum assumptus, magni illius mensuram gradus, ut mundus testis est, gloriificè adimplevit, & in priori nihilominus humilitate & in multa omnium admiratione perseveravit. Et vir quidem ille, & vita venerabilis, & doctrina incomparabilis, & signis illustri, omnibus inter se & monachos suos illos solenniter confopitis, prægrè consummatus est, Christianæ fidei pietati tam pretiosa morte quam vita eximia testimonium reddens. Non moveat, quæsumus, sanctitatem vestram livor istorum, nec post fata quiescens, quibus ignoscat Deus; quòd quem vivum inexorabiliter sunt persecuti, & veteres post mortem inimicitias in operum ejus reliquiis demoliendis dissimulare non possunt. Reverendo proinde successori ejus Domino nostro nunc Cantuariensi Archiepiscopo, contra quem præfati monachi suum levare calcaenum, etiamsi ora humana tacuerint, opera ejus testimonium perhibent de illo, cum luceant prorsus omnibus qui in domo sunt. In viis ambulat gloriosorum prædecessorum suorum, qui, si veteres & novi revolvuntur annales, similia à suis monachis pertulisse inveniuntur. Iudicem eum esse incorruptissimum personarum prorsus & munus accceptione deducta nemo est in regno

Anglicano qui dubitet. Benedictio proinde parvulorum pauperum, pusillorum, ac viduarum super eum continua ac copiosa descendit. Religiosi omnes non dominum eum vel iudicem, sed patrem inveniunt & advocatum. In camera ejus non solum ad colloquium, sed passim & indifferenter ad hospitij gratiam suscipit eos. De conscientia denique bona constans ei atque fidele testimonium perhibemus, quia ipse est unica ac potentissima Ecclesiæ Anglicanæ columna. Qui sicut in omnibus causis suis, ita & in hac tantam exhibuit patientiam, lenitatem, atque modestiam, quanta nec nos scripto ad præfens concipere possumus, & illi vobis plenius poterunt enarrare qui à latere ejus ad vos missi, ore ad os vobis loqui merebuntur. Sed de patientia ejus illi semper ad impatientiam crescunt; & lenitate ejus atque modestia abutentes, contumaciores atque immitiores efficiuntur in dies. Cadat ergo in conspectu vestro universitatis nostræ humilis supplicatio, ut respondeat ei hodie ante tribunal vestrum justitia sua, cui tot & tanta merita sua & gloriæ beati martyris pia æmulatio & totius Angliæ communia vota suffragantur. Vnum est quod precibus nostris adicimus, ut si nos in commendatione unius alteriusve personæ timore seu gratia excessisse timeretis, consulere dignemini testimonium universæ terræ, & eos, si placet, præcipuè qui de nigro sunt ordine, cum in his utique non debeant esse de jure suspecti; & inveniatis nos servos vestros fideles in omnibus partibus parcius suis se locutos. Valeat in Domino sancta paternitas vestra.

MONACHORVM ECCLESIAE
Cantuariensis ad Papam.

Innocentio Dei gratia Summo Pontifici Conventus Cantuariensis Ecclesiæ salutem. Multa & diversa immo & quædam sibi adversa sanctitati vestræ quandoque significamus, quia talia sunt quæ nos premunt. Sed in hoc confundimur, quòd ea quæ verè sunt & non scribuntur, dum loquimur, dum auditis, fortè in contrarium mutata sunt. adeo non simpliciter operantur qui nos affligunt, ut vel ita apud vos de men-

Epist. 183.
Exponunt afflictiones suas.
Huic epistola respondet Pontifex epistola 436.